

29-10-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - আজ্ঞাকাৰী হোৱা, পিতাৰ প্ৰথম আজ্ঞা হৈছে - নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা"

***প্ৰশ্ন :-** আত্মাৰূপী পাত্ৰ অশুদ্ধ কিয় হ'ল? ইয়াক শুদ্ধ বনোৱাৰ সাধন কি ?

***উত্তৰ :-** ব্যৰ্থ কথাবোৰ শুনি আৰু অন্যকো শুনোৱাৰ কাৰণে আত্মাৰূপী পাত্ৰ অশুদ্ধ হৈ গ'ল। ইয়াক শুদ্ধ বনাবলৈ পিতাৰ আদেশ - বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা..... এজন পিতাৰ পৰা শুনা, পিতাকেই স্মৰণ কৰা, তেতিয়া আত্মা ৰূপী পাত্ৰ শুদ্ধ হৈ যাব। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়ো পৱিত্ৰ হৈ যাব।

***গীত :-** যি প্ৰিয়তমৰ লগত থাকে (য' প্ৰিয়া কে সাথ হয়...)

ওঁম্ শান্তি। ওঁম্ শান্তিৰ অৰ্থতো সন্তানসকলে বুজি পোৱা। সন্তানসকলক বাৰে বাৰে পইণ্ট(যুক্তি) দিয়া হয়। যেনেকৈ বাৰে বাৰে কোৱা হয় পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। ইয়াত কোনো মনুষ্যক স্মৰণ কৰা নহয়। মনুষ্যই মনুষ্যৰ বা কোনো দেৱতাৰ স্মৃতি দিয়াব। পাৰলৌকিক পিতাৰ স্মৃতি কোনেও দিয়াব নোৱাৰে কিয়নো পিতাক কোনেও নাজানে। ইয়াত তোমালোকক বাৰে বাৰে কোৱা হয় নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। যেনেকৈ পিতাৰ সন্তান হ'লে সকলোৱে বুজি পায় সন্তানটিয়ে পিতাকৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আহিছে। তেতিয়া তেওঁৰ পিতা আৰু অধিকাৰৰ কথা মনত থাকে। ইয়াতো এনেকুৱাই। নিশ্চয় সন্তানে পিতাক নাজানে সেয়েহে পিতা আহিবলগীয়া হয়। যিয়ে পিতাৰ লগত থাকে তেওঁলোকৰ বাবে এই জ্ঞানৰ বৰ্ষা। বেদ শাস্ত্ৰত যি জ্ঞান আছে সেয়া সকলো ভক্তিমাৰ্গৰ সমগ্ৰী। জপ-তপ, দান-পুণ্য, সন্ধ্যা (আৰতি), গায়ত্ৰী আদি যিবোৰ কৰে সেই সকলোবোৰ ভক্তিমাৰ্গৰ সামগ্ৰী। সন্ধ্যাসীও ভঙি হ'ল। পৱিত্ৰতাৰ অবিহনে কোনেও শান্তিধামলৈ যাব নোৱাৰে। সেই কাৰণে তেওঁলোকে ঘৰ-দুৱাৰ এৰি যায়। কিন্তু গোটেই দুনিয়াইতো এনেকুৱা নকৰিব। তেওঁলোকৰ এই হঠযোগো নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাবলৈ কল্পত এবাৰেই আহোঁ। মোৰ আৰু কোনো অৱতাৰ নহয়। কোৱা হয় - ঈশ্বৰৰ পুনৰাৱতাৰ। তেওঁ হৈছে উচ্চৰো উচ্চ। তেনেকৈ জগত অম্বা আৰু জগত পিতাৰো পুনৰাৱতাৰ নিশ্চয় হোৱা উচিত। বাস্তৱতে পুনৰাৱতাৰ শব্দটি একমাত্ৰ পিতাৰ ক্ষেত্ৰতহে প্ৰযোজ্য হয়। সংগতি দাতা এজনেই পিতা। আচলতে প্ৰত্যেকটো বস্তুৰে পুনৰাৱতাৰ হয়। যেনেকৈ এতিয়া ভ্ৰষ্টাচাৰ আছে গতিকে ক'ব ভ্ৰষ্টাচাৰ পুনৰ অৱতৰিত হৈছে। পুনৰাই ভ্ৰষ্টাচাৰ হৈছে, পুনৰাই শ্ৰেষ্ঠাচাৰ হ'ব। পুনৰাৱতাৰ সকলো বস্তুৰেই হয়। এতিয়া হৈছে পুৰণা দুনিয়া, পুনৰ নতুন দুনিয়া আহিব। নতুন দুনিয়াৰ পিছত কোৱা হ'ব আকৌ পুৰণা দুনিয়া আহিব। এই সকলোবোৰ কথা পিতাই বহি বুজায়। যেতিয়া ইয়াত বহা সদায় এনেকৈ ভাবিবা - মই আত্মা হওঁ, পিতাই মোক আজ্ঞা দিছে - মোক স্মৰণ কৰা। সন্তানসকলৰ বাহিৰেতো অন্য কোনেও পিতাৰ আজ্ঞা পাব নোৱাৰে। তথাপি সন্তানসকলৰ ভিতৰত কোনোবা আজ্ঞাকাৰী হয়, কোনোবা অৱজ্ঞা কৰোঁতাও হয়। পিতাই কয় - হে সন্তানসকল, তোমালোকে মোৰ লগত বুদ্ধিৰ যোগ লগোৱা। পিতাই আত্মাসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে, কোনো বিদ্বান পণ্ডিত আদিয়ে এনেকৈ নকয় যে মই আত্মাসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰো। তেওঁলোকেতো আত্মাকে পৰমাত্মা বুলি ভাবি লয়। কিন্তু সেয়া ভুল। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে শিৱ বাবাই আমাক এই শৰীৰৰ দ্বাৰা বুজাই আছে। শৰীৰ অবিহনেতো কোনো ভূমিকা পালন কৰিব নোৱাৰিব। প্ৰথমতে এইটো নিশ্চয় হোৱা উচিত। নিশ্চয় অবিহনেতো একোৱেই বুদ্ধিত নবহিব। প্ৰথমতে নিশ্চয় হ'ব লাগে যে

আমি আত্মাসকলৰ পিতা হৈছে সেই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা আৰু সাকাৰত হৈছে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা, আমি হৈছো ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। শিৱৰ কাৰণেতো সকলো আত্মাই পুত্ৰ সেয়েহে শিৱকুমাৰ বুলি কোৱা হ'ব, কুমাৰী বুলি কোৱা নহয়। এই সকলোবোৰ কথা ধাৰণা কৰিব লাগে। ধাৰণা তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া নিৰন্তৰ স্মৃতিত থাকিবা। স্মৃতিত থাকিলেহে বুদ্ধি ৰূপী বাচন শুদ্ধ হ'ব। ব্যৰ্থ কথা শুনোতে শুনোতে বাচন অশুদ্ধ হৈ গৈছে, সেয়া শুদ্ধ কৰিব লাগে। পিতাৰ আদেশ হৈছে – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বুদ্ধি পৱিত্ৰ হ'ব। তোমালোক আত্মাত খাদ পৰি গৈছে, এতিয়া পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। সন্ধ্যাসীয়ে কয় – আত্মা নিৰ্লেপ। পিতাই কয় – আত্মাতে খাদ পৰিছে। শ্ৰীকৃষ্ণৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পৱিত্ৰ। দুয়োটাই পৱিত্ৰ কেৱল সত্যযুগতহে হয়। ইয়াত হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক আত্মাসকল ক্ৰমানুসৰি পৱিত্ৰ হৈ গৈ আছা। এতিয়া পৱিত্ৰ হোৱাগৈ নাই। কোনোৱে পৱিত্ৰ নহয়। সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। অন্তত ক্ৰমানুসৰি সকলোৱে ৰিজাল্ট (ফলাফল) ওলাব।

পিতা আহি সকলো আত্মাক আদেশ দিয়ে যে মোক স্মৰণ কৰা, নিজকে অশৰীৰী বুলি ভাবা, আত্মা-অভিমানী হোৱা। এই মূল কথাটি পিতা অবিহনে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। প্ৰথমতে এইটো পুৰা নিশ্চয় হ'লেহে বিজয়ী হ'বা, নিশ্চয় নহ'লে বিজয়ী হ'ব নোৱাৰিবা। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ বিজয়, সংশয় বুদ্ধিৰ বিনাশ। গীতাত কোনো কোনো বহুত ভাল শব্দ আছে। ইয়াক কোৱা হয় আটাত নিমখৰ দৰে। পিতাই কয় মই তোমালোকক সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰ বুজাও যে ইয়াত কি কি আছে? এয়া সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ ৰাস্তা। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এইটো প্ৰশ্ন উঠিব নোৱাৰে যে এই ভক্তি মাৰ্গ কিয় বনোৱা হৈছে? এয়াটো অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক। তোমালোকেও এই নাটকত পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ মালিক হোৱাৰ অধিকাৰ অনেক বাৰ লৈছা আৰু লৈ থাকিবা। কেতিয়াও অন্ত পৰিব নোৱাৰে। এই চক্ৰ অনাদি চলিয়েই থাকে। তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া দুখধামত আছা পুনৰ শান্তিধামলৈ যাবা, শান্তিধামৰ পৰা সুখধামলৈ যাবা, পুনৰ দুখধামলৈ আহিবা - এই অনাদি চক্ৰ চলিয়েই থাকে। সুখধামৰ পৰা দুখধামলৈ আহিবলৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ 5 হাজাৰ বছৰ লাগে। য'ত তোমালোকে 84 জন্ম লোৱা। কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেহে 84 জন্ম লোৱা, সকলোৱে ল'ব নোৱাৰে। এই বেহদৰ পিতাই তোমালোকক পোনপটীয়াকৈ বুজাই আছে আৰু সন্তানসকলে পুনৰ মুৰুলী শুনিব বা পঢ়িব বা টেপ (Tape record) শুনিব। টেপো সকলোৱে শুনিব নোৱাৰে। গতিকে প্ৰথমতে তোমালোক সন্তানসকল উঠোঁতে-বহোঁতে এইটো স্মৃতিত থাকিব লাগে। মনুষ্যইতো ৰাম-ৰাম বুলি মালা জপি থাকে। ৰুদ্ৰাক্ষৰ মালা বুলি কয় নহয় জানো। এতিয়া ৰুদ্ৰতো হৈছে ভগৱান। আকৌ এই মালাত মেৰু দানা (মালাৰ গুটিকা) একেলগে থাকে। সেয়াতো বিষ্ণুৰ যুগল স্বৰূপ হয়। সেয়া কোন হয়? এয়া মাতা-পিতা যি পুনৰ বিষ্ণুৰ দুই ৰূপ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়গৈ সেয়েহে তেওঁলোকক মেৰু বুলি কোৱা হয়। ফুল হৈছে শিৱবাবা আৰু এই মম্মা-বাবা হৈছে মেৰু যাক মাতা-পিতা বুলি কোৱা হয়। বিষ্ণুক মাতা-পিতা বুলি ক'ব নোৱাৰিবা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক মাতা-পিতা বুলি তেওঁলোকৰ সন্তানেহে ক'ব। আজি-কালিতো সকলোৱে আগত গৈ কয় - তুমিৰ মাতাশ্ব পিতা (তুমিয়েই মাতা-পিতা).....কোনোবা এজনে মহিমা কৰিলে তেওঁক অনুসৰণ কৰিবলৈ ধৰে। এয়া হৈছেই ব্যভিচাৰী দুনিয়া, কালিযুগক কোৱা হয় ভ্ৰষ্টাচাৰী, সত্যযুগক কোৱা হয় শ্ৰেষ্ঠাচাৰী দুনিয়া। তাত আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটি পৱিত্ৰ হয়। সত্যযুগত কৃষ্ণ বগা (সুন্দৰ), আকৌ অন্তিম জন্মত তেওঁৰ আত্মা শ্যামবৰণীয়া হৈ গ'ল। এই ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী এই সময়ত শ্যামবৰণীয়া নহয় জানো। আত্মা ক'লা হৈ গ'ল সেয়েহে অলংকাৰো ক'লা হৈ গ'ল। সোণতেই খাদ পৰে, ইয়াৰ পৰা যি অলংকাৰ তৈয়াৰ হয় সেয়াও খাদযুক্ত। সত্যযুগত যেতিয়া দেৱী-দেৱতাৰ শাসন চলে তেতিয়া এই অশুদ্ধি বা খাদ নাথাকে। তাতো সোণৰ মহল (অট্টালিকা) সজা হয়। ভাৰতত সোণৰ চৰাই আছিল, এতিয়াতো সোণৰ পানী চৰোৱা। এনেকুৱা ভাৰতক পিতাইহে পুনৰ স্বৰ্গ কৰি তুলিব পাৰিব।

পিতাই বুজায় - শ্রীমত ভগবানুবাচ (ভগৱানে দিয়া মতেই শ্রীমত)। কৃষ্ণতো দৈৱী গুণেৰে সম্পন্ন, দুখন হাত, দুখন ভৰি থকা। চিত্ৰতো কৰ'বাত নাৰায়ণৰ কৰ'বাত লক্ষ্মীৰ 4 খন হাত দেখুৱাই দিছে। একোৱে বুজি নাপায়। ওঁম শব্দটিও কয়, ওঁম ৰ অৰ্থ এনেকৈ কয় - ওঁম মানে মই ঈশ্বৰ, যিফালে চাওঁ ঈশ্বৰেই ঈশ্বৰ। পিছে এইয়াতো ভুল। ওঁম মানে মই আত্মা। পিতায়ো কয় ময়ো আত্মা কিন্তু মই সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সেয়েহে মোক পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। মই পৰমধামত থাকো। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱান আকৌ সূক্ষ্মলোকত ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শঙ্কৰৰ আত্মা আছে। এই কথাবোৰ বুজিবলগীয়া। তোমালোক সন্তানসকলে এই অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান প্ৰাপ্ত কৰা যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে ভৱিষ্যতলৈ মালামাল দ্বি-মুকুটধাৰী হৈ যোৱা। চোৱা, শ্ৰীকৃষ্ণৰ দুয়োটা মুকুটেই আছে। পিছত সেই সন্তানেই চন্দ্ৰবংশীলৈ আহিলে দুই কলা কম হৈ যায়। আকৌ বৈশ্য বংশলৈ আহিলে আৰু 8 (আঠ) কলা কম হৈ যাব। পিছত জ্যোতিৰ মুকুট নাইকিয়া হৈ যাব। বাকী ৰত্ন জড়িত মুকুট থাকিব। পিছত যিয়ে ভালদৰে দান-পূণ্য কৰে তেওঁ এটা জন্মৰ বাবে ভাল ৰাজ্য পায়। আকৌ পিছৰ জন্মতো ভালদৰে দান-পূণ্য কৰিলে পুনৰ ৰাজ্য পাব পাৰে। ইয়াত তোমালোক 21 জন্মৰ বাবে ৰাজ্য পাব পাৰা, পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। সেয়েহে পিতাই নিজৰ পৰিচয় দিয়ে, কয় - "আই এম সুপ্ৰিম চ'ল" (মই সৰ্ব শ্ৰেষ্ঠ আত্মা) সেয়েহে তেওঁক পৰমপিতা পৰম আত্মা অৰ্থাৎ পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে এই পৰম জনকেই স্মৰণ কৰা। তোমালোক হৈছা শালিগ্ৰাম, তেওঁ হ'ল শিৱ। শিৱৰ ডাঙৰ লিঙ্গ আৰু শালিগ্ৰাম মাটিৰে সাজে। এয়া কোনসকল আত্মাৰ স্মৰক সাজে এয়াও কোনেও নাজানে। তোমালোক শিৱবাবাৰ সন্তান ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলা সেয়েহে তোমালোকৰ পূজা হয়। আকৌ তোমালোক দেৱতা হোৱা, তেতিয়াও তোমালোকৰ পূজা হয়। শিৱবাবাৰ লগত তোমালোকে ইমান সেৱা কৰা সেয়েহে শালিগ্ৰামৰো পূজা হয়। যিয়ে অতি উত্তম কৰ্তব্য কৰে তেওঁলোকৰে পূজা হয় আৰু কলিযুগত যিয়ে ভাল কাম কৰে তেওঁলোকৰ স্মৃতি সৌধ নিৰ্মাণ কৰে। কল্পই-কল্পই পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক গোটেই সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য বুজায় অৰ্থাৎ তোমালোকক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তোলে। স্বদৰ্শন চক্ৰ বিষ্ণুৰ হ'ব নোৱাৰে কাৰণ তেওঁতো দেৱতা হৈ গ'ল। এই সকলো জ্ঞান তোমালোকৰ। আকৌ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'লে এই জ্ঞান নাথাকিব। তাত সকলোৱে সংগতিত থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে এই জ্ঞান এতিয়াহে শুনা তাৰ পিছত ৰাজ্য পাই যোৱা। স্বৰ্গৰ স্থাপনা হৈ যোৱাৰ পিছত জ্ঞানৰ দৰকাৰ নাথাকে।

পিতাহে আহি নিজৰ আৰু ৰচনাৰ পুৰা পৰিচয় দিয়ে। সন্ন্যাসীসকলে মাতাসকলক নিন্দা কৰিছে, কিন্তু পিতা আহি মাতাসকলক উচ্চ স্থান দিয়ে। পিতাই এয়াও বুজায় যে এই সন্ন্যাসীসকল নোহোৱাহেঁতেন ভাৰত কাম-চিতাত বহি একেবাৰে নিঃশেষ হৈ গ'লহেঁতেন। যেতিয়া দেৱী-দেৱতাসকল বাম মাৰ্গলৈ অধঃপতিত হয় তেতিয়া বৰ জোৰেৰে ভূমিকম্প হয় তাৰ পিছত সকলো তললৈ গুছি যায়। অন্য খণ্ড আদিতো নাথাকে, ভাৰতেই থাকে। ইছলামী আদিতো পিছত আহে, সত্য যুগৰ বস্তু আৰু ইয়াত নাথাকে। তোমালোকে যি সোমনাথৰ মন্দিৰ দেখিছা সেয়া কোনো বৈকুণ্ঠৰ নহয়। এয়াতো ভক্তিমাৰ্গত সাজিছে, যাক মহম্মদ গজনবী আদিয়ে লুট-পাত কৰি নিলে। বাকী দেৱতাসকলৰ মহল আদি সকলো ভূমিকম্পত নোহোৱা হৈ যায়। এনেকুৱা নহয় যে মহলবোৰ তললৈ গ'ল আকৌ সেই বোৰেই ওপৰলৈ উঠি আহিব। নহয়, সেয়াতো তলতেই ভাঙি চিঙি পচি যায়। পুনৰ সেই সময়তে খনন কৰিলে কিবা নহয় কিবা পোৱা গ'লহেঁতেন। এতিয়াতো একোৱেই পোৱা নাযায়। শাস্ত্ৰত এইবোৰ কথা নাই। সংগতি দাতা হৈছেই এজন পিতা। প্ৰথমতে এইটো নিশ্চয় হোৱা উচিত। নিশ্চয়তেই মায়াই বিঘিনি ঘটায়। এনেকৈ ক'ব - ভগৱান কেনেকৈ আহিব? হেৰ' শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা যেতিয়া নিশ্চয় আহে। পিতাই বুজায় - মই বেহদৰ দিন আৰু বেহদৰ ৰাতিৰ সঙ্গমত আহো। এয়া কোনেও নাজানে যে কোন সময়ত আহো? তোমালোক সন্তানসকলে জানা। পিতাইহে এই জ্ঞান দিছে আৰু দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা এই চিত্ৰ আদি তৈয়াৰ কৰাইছে। গীতাতো কল্প বৃক্ষৰ কিছু বৰ্ণনা আছে। সন্তানসকলক কয় - মই

তোমালোকৰ লগত এতিয়া আছে, কল্পৰ আগতেও আছিলো আৰু কল্পৰ পিছতো পুনৰায় লগ পাই থাকিম। মই কল্পই-কল্পই তোমালোকক এই জ্ঞান দিম। গতিকে চক্ৰও সিদ্ধ হয়। কিন্তু তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজি নাপায়। এয়া সকলো সৃষ্টি চক্ৰৰ চিত্ৰ, নিশ্চয় কোনোবাই বনাইছে। পিতাই ইয়াৰ ওপৰত বুজায়, তোমালোক সন্তানসকলেও এই চিত্ৰৰ দ্বাৰা বুজাব লাগে। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) প্ৰত্যেক কথাতে বিজয়ৰ আধাৰ হৈছে নিশ্চয় সেয়েহে নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হোৱা উচিত। সংগতি দাতা পিতাৰ প্ৰতি কেতিয়াও সংশয় আনিব নালাগে।
- (2) বুদ্ধিক পৱিত্ৰ বা শুদ্ধ কৰি তুলিবলৈ অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। ব্যৰ্থ কথা শুনিবও নালাগে আৰু আনক শুনাবও নালাগে।

***বৰদান:-** নিজৰ শক্তি স্বৰূপৰ দ্বাৰা অলৌকিকতাৰ অনুভৱ কৰাওঁতা জ্বালা স্বৰূপ হোৱা

এতিয়ালৈকে পিতাৰ শিখাৰ আকৰ্ষণ আছে, পিতাৰ কৰ্তব্য চলি আছে, সন্তানসকলৰ কৰ্তব্য গুপ্ত হৈ আছে। কিন্তু যেতিয়া তোমালোক নিজৰ শক্তি স্বৰূপত স্থিত হ'বা তেতিয়া সম্পৰ্কত অহা আত্মাসকলেও অলৌকিকতাৰ অনুভৱ কৰিব। ভাল ভাল বুলি কোৱাসকলে ভাল হোৱাৰ প্ৰেৰণা তেতিয়াহে পাব যেতিয়া সংগঠিত ৰূপত তোমালোক জ্বালা স্বৰূপ, লাইট হাউচ হ'বা। মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমানৰ স্থিতি, প্ৰত্যক্ষতাত আহি গ'লে সকলোৱে তোমালোকৰ আগত চগা পোকৰ দৰে চক্ৰ লগাবলৈ ধৰিব।

***শ্লোগান:-** নিজৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক যোগ অগ্নিৰে তপ্ত কৰোঁতা জনেই সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ হয়।

ওঁম্ শান্তি!!
